

VEŠČA

Lili Novy

Skoz pozni večer
zamolklo grozeče
grmi.
Oblaki so težke vreče,
nevidni tlačan jih vleče,
sopeč, da zrak valovi,
venomer
v isto smer.
Prepolne so skrito tleče,
pogubo noseče
snovi,
ki hipno beló in ostró zaplamti.
Nikjer
že več ni
zgoščeno rdeče
krvi
umorjenega dneva —.

O — tista beseda — — —!

Mrakoten, uročen mir
se razpreda,
turobno odéva
vrt.
Okvir
širokega okna je v noč odprt,
plahi plaménček sveče
na mizi med nama
trepeče,
vsa polna razgibanih senc je soba,
tegoba
se v stene zajeda —.

O — tista ena sama
grozljiva beseda — — —!

Blisk —
in svet
je zagórel kot slama —

a spet
je pritisk
kot težek, temoten prt
padel na vrt.
Grenkobna omama
prepaja ves kraj.
In zdaj
pritava,
priplava
iz temnega hrama
noči
tja, kjer slabotna svečava
med nama
se že onesvešča
in zmeraj spet zaživi,
črna, velika vešča.
Pošastno
se spreletava
okoli lúči,
ki hlastno
kvišku drhti,
se krivi
in muči.
Veter napne zavese —
plaménček se strese
in sključi —.

O — tista ena zlovešča,
okrutna beseda — — —!

Modrikasti plamen
zadihne in zbehan pomigne,
se v lastno svetljava proseče zagleda,
a vešča
že švigne —
nad svetli trepet vseh preplašenih znamenj
se vzdigne —
na stenj se spusti — ga pritisne —
in lučka, ki zadnjič od groze in bede
nemočno zablisne,
ugasne.

Temà se izlije iz srede
neznansko žalostne, slepe,
gluhe, brezglasne
temè.

Končano je vse,
še bliski ne mečejo več svoje srepe,
hudobno blede
svetlobe
v podzemsko temnobo sobe
in grom za gorámi molči,
pogleda ni več ne besede,
ničesar več ni
in biti ne more,
do kraja
je svet podrt, razdejan.
Po hladnem slovesu zastrte zore
prihaja
iz mraka oblakov in slutenj
tuj in brezčuten
dan. —